Noi cote de contribuţii sociale obligatorii

Cotele de contribuţii de asigurări sociale datorate de angajatori se modifică, cu începere de la 1 octombrie 2014. Astfel, noile cote de contribuţii sociale obligatorii vor fi de 15,8%, 20,8% şi respectiv 25,8%, în funcţie de condiţiile de muncă. Modificarea a fost adusă de Legea nr. 123/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 687 din 19 septembrie 2014 şi se aplică, potrivit art. II din Legea nr. 123/2014, veniturilor aferente lunii octombrie 2014. În context, trebuie amintit faptul că, la data de 1 octombrie 2014, cotele de contribuţii sociale obligatorii, determinate de art. 296[18] din Codul fiscal, sunt următoarele:

a. *Contribuţii sociale obligatorii angajator*: *contribuţia de asigurări sociale de stat* – 15,8% pentru condiţii normale de lucru; 20,8% pentru condiţii deosebite de lucru; 25,8% pentru condiţii speciale de lucru;*contribuţia de asigurări pentru accidente de muncă şi boli profesionale* – 0,15 – 0,85% (în funcţie de tarifele de risc stabilite, pentru fiecare domeniu, prin Hotărârea Guvernului nr. 144/2008); *contribuţia de asigurări sociale de şomaj* – 0,75% (cotă în care este inclusă contribuţia de 0,25% la Fondul pentru garantarea creanţelor salariale); *contribuţia de asigurări sociale de sănătate* – 5,2%; *contribuţia pentru concedii şi indemnizaţii de asigurări sociale de sănătate* – 0,85%. Trebuie menţionat faptul că sunt „condiţii deosebite de lucru” cele în care îşi desfăşoară activitatea poliţiştii şi cadrele militare în activitate, respectiv sunt „condiţii speciale de lucru” cele în care îşi desfăşoară activitatea personalul minier, personalul navigant din aviaţia civilă, personalul care lucrează în cadrul metrolului şi personalul de pe platforme marine sau condiţiile în care îşi desfăşoară activitatea balerinii, dansatorii, jonglerii, clovnii.

b. Contribuţii sociale obligatorii angajat: *contribuţia de asigurări sociale de stat* – 10,5%; *contribuţia de asigurări sociale de şomaj* – 0,5%; *contribuţia de asigurări sociale de sănătate* – 5,5%. Trebuie menţionat că angajaţii nu datorează contribuţia pentru concedii şi indemnizaţii de asigurări sociale de sănătate şi nici contribuţia de asigurări pentru accidente de muncă şi boli profesionale.

Articolul a fost publicat in Newsletter-ul Costas, Negru & Asociații

---

Venus și Marte în comerțul online din România

Autor: Constantin Măgdălina, Knowledge Management, EY România

Tehnologia și internetul au antrenat schimbări ale comportamentului de achiziție al consumatorului iar piața comerțului electronic targetat pe consumator sau "omichannel" este în creștere rapidă. Până în 2018, la nivel global, se estimează o creștere de 17% a comerțului online față de numai 6% creștere a comerțului tradițional practicat în magazine.

Pentru a determina impactul pe care îl are decizia de cumpărare a consumatorilor din România asupra comerțului online, EY a demarat o cercetare comparativă cu date similare existente la nivel global în acest domeniu. Din informațiile provenite în urma administrării unui chestionar structurat pe etapele pașilor de cumpărare a cinci tipuri de produse și patru tipuri de servicii, am extras cele mai relevante date în funcție de genul respondenților, cu vârsta cuprinsă între 25 și 35 de ani.

Astfel, pentru aceștia, mediul online este cu precădere o sursă de informații și de influență în căutarea și selectarea informației, loialitatea față de brand și decizia de cumpărare, cu impact asupra întregii experiențe de cumpărare.

În funcție de gen, am identificat următoarele caracteristici:

Căutarea și selectarea informației – La căutarea serviciilor și produselor, atât femeile cât și bărbații folosesc mediul online ca sursă principală de informare urmată de cunoștințe, prieteni și consultantul magazinului. În funcție de categoriile de produse și servicii analizate, procente semnificative se înregistrează la electronice și electrocasnice unde 35% dintre femei și 49% dintre bărbați spun că folosesc mediul online ca principală sursă de informare, urmate de telefonie mobilă/servicii de internet cu 37% femei și 43% bărbați, articole de îmbrăcăminte pentru 32% dintre femei și automobile pentru 37% dintre bărbați.

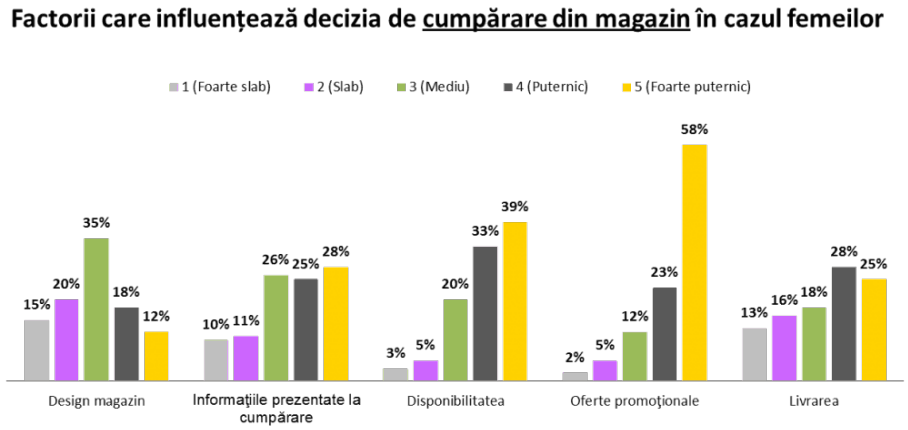
Loialitatea față de brand – Femeile sunt mai loiale decât bărbații față de brand-ul furnizorului de servicii. 44% dintre femei sunt loiale și foarte loiale în timp ce 36% dintre bărbați spun ca ar schimba serviciul oricând.

În cazul brandului de produse, bărbații sunt mai loiali, 57% față de 52% dintre femei care declară că sunt loiali și foarte loiali.

În funcție de categoriile de produse/servicii analizate, 59% dintre femei sunt loiale brandurilor de telefonie mobilă/servicii de internet și celor de articole de îmbrăcăminte și 55% brandurilor de servicii medicale în timp ce, în procesul de achiziție, 59% dintre bărbații sunt loiali brandurilor de automobile, 57% celor de îmbrăcăminte și 55% celor de electronice și electrocasnice.

Decizia de cumpărare – În decizia de cumpărare a serviciilor, atât femeile cât și bărbații sunt influențați, în primul rând, de calitatea și garanția serviciilor (afirmă 33% dintre femei

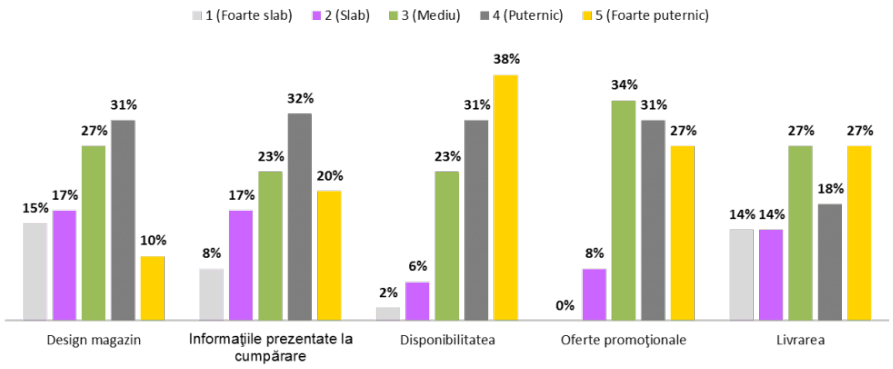
și 29% dintre bărbați) și în al doilea rând de preț și termenii de livrare (afirmă 20% dintre femei și 21% dintre bărbați). În timp ce la cumpărarea de produse, 35% dintre femei și 29% dintre bărbați sunt influențați de calitate și garanție urmate de imaginea brandului, după cum afirmă 21% dintre femei cât și 21% dintre bărbați.

În funcție de categoriile de produse/servicii analizate, femeile sunt influențate cel mai mult de calitatea și garanția produsele alimentare 48%, a serviciilor medicale 39% și asigurărilor 36%, în timp ce pentru bărbați contează calitatea și garanția pentru serviciile medicale – 40%, a produselor alimentare – 34% și îmbrăcăminte – 31%.

Dacă atunci când cumpără din magazin, 58% dintre femei sunt foarte puternic influențate de oferte promoționale și 39% de disponibilitatea imediată a produselor/serviciilor, când cumpără în mediul online, femeile sunt cel mai puternic influențate de ofertele promoționale – 55%, de informațiile prezentate – 46%, și de livrare – 44%

Factorii care influențează decizia de cumpărare din magazin în cazul bărbaților

În magazinele fizice, bărbații sunt cel mai puternic influențați de disponibilitate și, în egală măsură, de oferte promoționale și livrare, cu câte 27%, în timp ce în mediul online, cel mai puternic impact asupra lor îl au informațiile prezentate – 60%, disponibilitatea – 40% și ofertele promoționale – 36%.

Rezultatele prezentate în studiul EY "*Experiența de cumpărare în era consumatorilor digitali*" trebuie să fie interpretate contextual, deoarece avem un coș diversificat de produse și servicii analizate. Astfel, este important de menționat că unele categorii de produse analizate, cum sunt electrocasnicele sau produsele vestimentare, se pretează într-o mai mare măsură comerțului online. Orientate mai mult către cumpărături, femeile găsesc în mediul online o experiența de shopping care rămâne de văzut dacă va înlocui mersul la mall. Apariția mall-urilor virtuale ar putea fi chiar următorul pas.

Deoarece ritmul de creștere este unul constant în fiecare an, credem ca există un potențial foarte mare de dezvoltare. Pe măsură ce acest fenomen capătă amploare, reformularea comerțului tradițional va fi inevitabilă.

Trezoreria Statului va fi autorizată ca acceptator de plată cu cardul bancar și va presta acest serviciu pentru toate instituțiile publice

Trezoreria Statului va fi autorizată ca acceptator de plată cu cardul bancar și va presta acest serviciu pentru toate instituțiile publice, astfel încât toți contribuabilii persoane fizice care dețin carduri aparținând unui sistem de plata ce va accepta autorizarea (Mastercard, VISA sau altele), să-și poată achita printr-un punct unic toate impozitele și taxele administrate de către ANAF, primării și alte instituții.

Propunerea este inclusă într-un proiect de ordonanță de urgență postat astăzi pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice, la rubrica Transparență decizională.

"Proiectul pe care îl propunem astăzi spre dezbatere face parte dintr-un pachet mai amplu de măsuri promovate în scopul îmbunătățirii conformării voluntare prin modernizarea și facilitarea modalităților de plată a obligațiilor fiscale, fără costuri suplimentare pentru contribuabili. Autorizarea Trezoreriei Statului ca acceptator de plată cu cardul bancar este încă o măsură prin care administrația își adaptează serviciile, venind în întâmpinarea contribuabilului", a afirmat ministrul finanțelor publice, Ioana-Maria Petrescu.

Noul sistem de plată oferit de Trezoreria Statului va contribui atât la stimularea plăților cu mijloace electronice moderne, cât și la diminuarea plăților în numerar efectuate de către contribuabil la ghișeele instituțiilor publice.

Implementarea acestui sistem nu va genera costuri pentru instituțiile publice care vor încasa venituri bugetare întrucât se utilizează sistemul actual de decontare utilizat în relația cu Trezoreria Statului, iar comisioanele de decontare vor fi suportate de la bugetul de stat.

Potrivit proiectului de ordonanță de urgență, Trezoreria Statului va accepta conectarea la un sistem de plată numai dacă acesta va cumula simultan o serie de condiții între care menționăm limitarea comisionului. Astfel, conform proiectului de act normativ, comisionul avut în vedere în relația cu instituțiile emitente ale cardurilor și sistemele de plata nu va depăși cumulat 0.3% din valoarea tranzacției, fără a fi acceptate alte costuri suplimentare. Acest comision este corelat cu Proiectul de Regulament privind comisioanele interbancare pentru operațiunile de plată utilizând cardul care prevede plafonarea comisioanelor interbancare pentru tranzacții la 0,2% din valoarea tranzacției pentru cardurile de debit și 0,3% pentru cele de credit. Proiectul de Regulament este elaborat de Comisia Europeană.

În prezent, comisioanele interbancare reprezentând plăţile realizate între băncile acceptante şi băncile emitente pentru tranzacţiile care presupun utilizarea cardurilor de plată sunt de aproximativ 0,5% + 2,50 lei (0,58 euro) pentru tranzacţiile ATM, în care comisionul este plătit de banca emitentă băncii acceptante (proprietara ATM-ului), şi 1,00 % (standard), 1,50 % (e-commerce) şi 0,7% (petrol) pentru tranzacţiile POS, în care comisionul este plătit de banca acceptantă băncii emitente. Aceste comisioane, în cazul sumelor achitate către comercianți, sunt recuperate de către băncile acceptante de la beneficiarii sumelor.

Proiectul de ordonanță de urgență postat astăzi la transparență decizională va fi supus consultării publice, iar ulterior va fi transmis spre dezbatere și aprobare Guvernului.

Informații de context:

Proiectul de ordonanță de urgență care creează cadrul legal Trezoreriei să fie autorizată ca acceptator de plată cu cardul bancar face parte dintr-un set de măsuri promovate de către Ministerul Finanțelor Publice și de către ANAF, în scopul îmbunătățirii relației contribuabilului cu fiscul și simplificării modalităților de plată.

În acest context a fost lansat în 15 septembrie 2014 Spațiul Privat Virtual, aplicație-pilot destinată, într-o primă etapă, contribuabililor din București și Ilfov prin care persoanele fizice pot comunica online cu administrația fiscală. Premisele comunicării în format electronic între contribuabil și autoritățile fiscale au fost stabilite prin OUG 40/2014, publicată în Monitorul Oficial în data de 23 iunie 2014.

De asemenea, începând cu 1 iulie 2014, formularele privind deciziile de impunere anuală pentru venituri realizate de persoane fizice și pentru contribuțiile de asigurări sociale de sănătate datorate de acestea, conțin o serie de informații care să faciliteze plata obligațiilor fiscale. Astfel, fiecare decizie de impunere conține informații privind: codul de identificare fiscală a beneficiarului, contul de venituri bugetare corespunzătoare obligației de plată, codul IBAN în care trebuie efectuată plata, suma pe care contribuabilul o are de plătit și o rubrică de explicații. Pe decizia de impunere sunt incluse informații privind modalitățile de plată.

Unele comentarii cu privire la motivele care au

determinat apariţia Hotărârii CJUE din Cauza BCR Leasing şi principalele concluzii ce se desprind din conţinutul acesteia

Dr. Daniel Dascălu,

Avocat partener, D&B David şi Baias (Societatea corespondentă de avocatură a PwC)

Hotărârea („**Hotărârea**”) pronunţată de Curtea de Justiţie a Uniunii Europene („**Curtea de Justiţie**” sau „**CJUE**”) în Cauza *BCR Leasing* (C-438/13) la 17 iulie 2014 dovedeşte, ca şi în cazul altor speţe[1] soluţionate de instanţa europeană în procedura întrebării preliminare (art. 267 din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene – „**TFUE**”), că demersurile statului român, prin Ministerul Finanţelor Publice („**MFP**”) şi Agenţia Naţională de Administrare Fiscală („**ANAF**”) reprezintă o încălcare a dreptului european în materie fiscală, ascunsă în plan intern prin încercările constante de negare a realităţii şi a criticilor exprimate de-a lungul timpului de diferiţi parteneri de dialog (contribuabili, asociaţiile profesionale, consultanţi fiscali, avocaţi, cadre universitare, presă etc.).

Spre deosebire de alte cazuri însă, poziţia autorităţilor române este cu atât mai inexplicabilă şi criticabilă cu cât în

Cauza *BCR Leasing* a fost iniţiată anterior şi o procedură de încălcare a dreptului european de către Comisia Europeană în temeiul art. 258 TFUE, care, după cum vom vedea mai jos, a şi determinat apoi abrogarea legislaţiei naţionale ce contravenea legislaţiei europene, ce a fost menţionată ca atare şi în Nota de fundamentare a actului normativ abrogator, chiar dacă exprimarea utilizată în acest context încearcă să minimizeze motivul ce a determinat apariţia sa[2].

Prezentul studiu are ca scop evidenţierea unora dintre momentele cheie ale litigiului fiscal ce a ocazionat ridicarea de către Curtea de Apel Bucureşti a întrebării preliminare în faţa Curţii de Justiţie, precum şi a celor mai importante aspecte ce se desprind din cuprinsul Hotărârii.

1. **Contextul în care a apărut litigiul fiscal**

Neplata ratelor de leasing de către unii dintre utilizatorii din contractele de leasing financiar odată cu extinderea rapidă a crizei economico-financiare în România în perioada 2008-2009 a condus la rezilierea acestora de către societăţile de leasing, dar nu întotdeauna şi la recuperarea bunurilor date în leasing, întrucât cei dintâi au refuzat să-şi îndeplinească obligaţia de a le returna în termenul prevăzut de contract. Mai mult, obiectul acestor contracte fiind în cele mai multe cazuri bunuri mobile, de multe ori chiar şi identificarea fizică a acestora s-a dovedit extrem de anevoioasă.

În aceste condiţii, societăţile de leasing au fost puse în situaţia de a iniţia şi derula demersuri de recuperare costisitoare şi consumatoare de timp dintre cele mai variate, începând de la simple discuţii şi corespondenţe, continuând cu proceduri de executare silită şi chiar cu plângeri penale[3]. Toate acestea au condus la recuperarea graduală în timp a multora dintre bunurile respective, dar bineînţeles la luni sau chiar ani de zile de la iniţierea lor, în timp ce pentru altele demersurile nu s-au putut încheia nici astăzi măcar.

2. Reacţia statului român la scăderea încasărilor TVA aferente contractelor de leasing reziliate

Confruntată cu scăderea veniturilor fiscale la bugetul de stat, ANAF a încercat să găsească soluţii care să suplinească efectul necontinuării facturării ratelor de leasing de către societăţile de leasing aferente contractelor de leasing financiar reziliate, în condiţiile în care aceste societăţi deduseseră TVA-ul aferent achiziţionării bunurilor ce au făcut obiectul de leasing, şi pe care nu au reuşit apoi să le recupereze de la utilizatori.

Una dintre acestea[4] a fost invocarea art. 128 alin. (4) lit. d) C.fisc., ce reglementa la vremea respectivă situaţia bunurilor lipsă din gestiune, considerate livrări de bunuri asimilate, ce determină obligaţia subiectului impozabil la autocolectare a TVA-ului.

Întrucât, pentru mai multe motive, o asemenea construcţie era şchioapă (inclusiv) pe tărâmul legislaţiei naţionale[5], MFP a încercat să o complinească prin diferite mijloace, cum ar fi furnizarea de argumente – dintre care unele sfidează de-a dreptul logica juridică[6] – pentru organele ANAF, pentru a fi folosite în motivarea actelor de inspecţie fiscală sau a celor de soluţionare a contestaţiilor sau chiar emiterea unei hotărâri de Guvern[7] care nu doar adăuga la lege, creând o prezumţie legală pentru o situaţie neprevăzută de Codul fiscal şi producea efecte retroactive, ci chiar avea în acest fel efectul faptului generator al impunerii, reglementând deci în materie fiscală cu încălcarea Constituţiei, care solicită imperativ adoptarea în acest sens a unor acte cu putere de lege[8].

Dar, desigur, cea mai mare problemă a acestei legislaţii naţionale rămânea neconformitatea sa cu dreptul european, ceea ce, faţă de dispoziţiile art. 148 alin. (2) din Constituţia României şi faţă de efectul direct al directivelor europene în situaţii de acest tip, ar fi trebuit să conducă la înlăturarea

de la aplicare a reglementării naţionale conforme[9].

3. **Poziţia Comisiei Europene faţă de reglementările legale şi practica organelor fiscale din România în privinţa autocolectării TVA-ului aferent bunurilor nerecuperate din contractele de leasing**

Sesizată cu o petiţie a Asociaţiei Leasingului Bancar din România, Comisia Europeană a considerat întemeiate argumentele invocate şi a iniţiat demersurile aferente **procedurii de infringement** împotriva statului român, iar după un schimb de corespondenţă ce s-a derulat într-un interval de timp de peste un an, MFP a trebuit în cele din urmă să accepte să abroge legislaţia fiscală ce făcuse obiectul criticilor de încălcare a dreptului european[10].

4. **Litigiile fiscale derulate de contribuabilii din domeniul leasingului**

Ca şi în alte cazuri[11] însă, autorităţile publice române nu au adoptat aceleaşi standarde de comunicare şi acţiune în plan intern cu cele din planul extern, astfel încât, dacă faţă de Comisia Europeană au trebuit să accepte finalmente că legislaţia naţională încalcă dreptul european, în planul litigiilor purtate cu contribuabilii în faţa autorităţilor fiscale şi instanţelor de judecată au continuat să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, invocând conformitatea dreptului naţional cu cel european şi, deci, legalitatea impunerii.

O asemenea abordare duplicitară este menită să ajute la minimizarea impactului alinierii legislaţiei naţionale în limitele celei europene, astfel încât statul să poată beneficia în mod nejustificat de rezultatele demersurilor sale nelegale, prin „îngheţarea” trecutului şi aplicarea legislaţiei conforme dreptului european doar pentru viitor, o politică alimentată cel mai probabil de speranţa – nu iluzorie, din păcate[12] – că în contenciosul fiscal

„perdelele de fum” create de argumentele juridice furnizate de MFP vor încurca instanţele de judecată.

Totuşi, în speţele apărute în domeniul de leasing, această politică a „struţului” s-a împiedicat de formularea unei întrebări preliminare către Curtea de Justiţie pentru interpretarea dreptului european, ce a făcut obiectul Cauzei C-438/13.

5. Principalele argumentele bazate pe dreptul european ce au făcut obiectul dezbaterii în cauză şi soluţia CJUE

Întrucât instanţa de judecată trebuia să determine în litigiul fiscal naţional dacă dreptul nostru este conform celui european, s-a ridicat problema conformităţii transpunerii textelor Directivei 112/2006/CE privind taxa pe valoare adăugată („**Directiva TVA**”) cu privire la **livrarea de bunuri asimilată** (i.e. art. 16 şi 18, expuse în pct. 5-6 din Hotărâre), în care îşi au originea dispoziţiile art. 128 C.fisc. (în forma în vigoare la data litigiului – a se vedea pct. 9 din Hotărâre) şi pct. 6 din Normele Metodologice de aplicare a Codului fiscal aprobate prin H.G. nr. 44/2004, în forma modificată prin H.G. nr. 150/2011 (expuse în pct. 11 din Hotărâre).

O analiză comparativă elementară a textelor mai sus menţionate ale directivei cu cele ale dreptului naţional reliefa cu destulă uşurinţă probabil faptul că, **din perspectivă pur formală,** ipoteza bunurilor lipsă din gestiune nu se regăsea printre cele reglementate de Directiva TVA ca fiind obligatoriu sau măcar opţional posibile a fi transpuse în legislaţia naţională, conform art. 16 şi, respectiv, 18 din Directiva TVA, ca să nu mai vorbim de ipoteza bunurilor nerecuperate din contractele de leasing financiar reziliate, care, desigur, nici nu ar fi avut cum sa fie expres vizate de un asemenea text, fiind o situaţie extrem de specifică.

În schimb, **din perspectiva substanţială**, cum textele citate

din dreptul comunitar făceau referire la unele concepte specifice din această materie, s-a dovedit a fi necesară efectuarea interpretării lor de către Curtea Europeană, chiar dacă, este adevărat, în disputa dintre părţi din faţa instanţei naţionale nu se purtase o dezbatere specifică în privinţa conţinutului acestora, ea având loc direct în faţa Curţii de Justiţie. Astfel, în faţa instanţei europene, dezbaterea[13] s-a purtat în principal în privinţa stabilirii măsurii în care sunt sau nu incluse în sfera activităţilor economice ale unei societăţi de leasing operaţiunile de recuperare a bunurilor date în leasing în situaţiile în care utilizatorii refuză returnarea acestora la încetarea contractului de leasing financiar.

Guvernul a susţinut răspunsul negativ, întrucât în opinia sa doar încheierea şi derularea contractelor de leasing ar face parte din sfera economică a activităţilor societăţilor de leasing, arătând că folosinţa bunurilor de către utilizatori după rezilierea contractului de leasing excede acestei sfere. Tot în opinia Guvernului, recuperarea bunurilor (prin pârghiile interne pe care societăţile de leasing le au la dispoziţie) sau despăgubirea prin echivalent a societăţilor de leasing pentru asemenea cazuri în care utilizatorii de rea-credinţă refuză să predea bunurile date în leasing ulterior rezilierii ar reprezenta o chestiune ce ţine exclusiv de raporturile contractuale de leasing, în care societăţile de leasing ar trebui să suporte riscurile de ordin financiar, având în vedere că alegerea utilizatorilor a avut loc pe baza propriei sale evaluări de risc.

Se observă că o asemenea abordare încerca să mute centrul atenţiei de la problema a cărei soluţionare trebuie dezlegată în speţă (i.e. dacă este sau nu recuperarea parte din activitatea economică a societăţii de leasing) spre chestiunea folosirii lor în continuare de către utilizatori, care este doar una de importanţă secundară, neputând să ofere însuşi răspunsul căutat. În plus, toate elementele reliefate în

sprijinul argumentaţiei Guvernului ofereau implicit răspunsul pe care acesta se fereşte a-l da, anume că demersurile de recuperare sunt esenţialmente incluse în sfera activităţii sale economice, întrucât sunt de fapt legate tot de executarea obligaţiilor din contractul de leasing, care nu pot fi separate în funcţie de momentul în care se derulează, respectiv anterior sau ulterior rezilierii contractului de leasing.

Fără a intra în amănunte asupra acestor chestiuni dezbătute de părţi, ce au fost expuse în prezentul material pentru a oferi o imagine mai clară a modului de derulare a litigiului, Curtea de Justiţie a tranşat simplu, direct şi clar această problemă de interpretare ridicată în faţa sa, reţinând în Hotărâre (pct. 25) că imposibilitatea de a reuşi recuperarea bunurilor care fac obiectul unui contract de leasing financiar în împrejurări precum cele din cauza principală nu se încadrează în niciuna dintre ipotezele art. 16 din Directiva TVA[14], în baza argumentelor dezvoltate în pct. 26 al Hotărârii, analizate sumar mai jos.

În primul rând, CJUE reţine faptul că nu poate fi incidentă niciuna dintre cele două ipoteze vizate de teza întâi a art. 16 din Directiva TVA, i.e. folosirea bunului în interesul propriu al persoanei impozabile sau în interesul personalului său, întrucât aceştia nu sunt în posesia lor (a se vedea prima parte a pct. 26 al Hotărârii CJUE). Se observă că acesta este un argument bazat pe logica juridică, incidenţa vreuneia dintre aceste ipoteze nefiind, de altfel, ridicată ca atare în speţă.

În al doilea rând, Curtea de Justiţie tranşează în speţă lipsa de relevanţă a continuării folosirii bunurilor de către utilizatori cu titlu gratuit, ulterior rezilierii contractului de leasing, reţinând că nu poate reprezenta o livrare cu titlu gratuit în sensul tezei a doua a art. 16 din Directiva TVA, întrucât această folosinţă se datorează exclusiv comportamentului culpabil al utilizatorului, iar nu unei

acţiuni a societăţii de leasing (a se vedea a doua parte a pct. 26 al Hotărârii). În alte cuvinte, în lipsa unor elemente de ordin voliţional care să reliefeze intenţia societăţii de leasing de a procura utilizatorilor o asemenea folosinţă cu titlu gratuit, nu se poate desprinde dintr-o asemenea folosinţă fără titlu legal de către utilizatori existenţa unui transfer cu titlu gratuit al bunului, deci o livrare de bunuri[15].

În al treilea rând, CJUE reţine că nerecuperarea de către societatea de leasing a bunurilor din contractul de leasing financiar ulterior rezilierii acestuia nu înseamnă că le utilizează în alte scopuri decât cele ale desfăşurării activităţii economice, din moment ce închirierea lor şi, prin urmare, punerea lor la dispoziţia utilizatorului constituie însăşi esenţa activităţii economice a societăţii de leasing. În alte cuvinte, la problema principală dezbătută în speţă, Curtea de Justiţie reliefează un răspuns clar şi firesc, anume că recuperarea bunurilor din contractul de leasing face parte din sfera activităţii economice a societăţii de leasing, fiind imposibil de conceput credem un alt răspuns la această chestiune; atât timp cât societatea de leasing îşi derulează activitatea economică atunci când dă bunul în leasing şi încasează ratele de leasing (inclusiv TVA), tot aşa face leasing şi atunci când încearcă să-l recupereze, pentru a-l da din nou în leasing şi, deci, a-şi continua activitatea economică.

6. Concluzii

Curtea de Justiţie a lămurit astăzi conţinutul dreptului comunitar în privinţa nerecuperării de către societăţile de leasing de la utilizatorii de rea-credinţă a bunurilor ce au făcut obiectul contactelor de leasing financiar ce au fost reziliate, iar demersurile legislative ale statului român şi practicile administrative aferente au fost dovedite contrare acquisului european.

Rămâne astăzi doar ca organele competente ale statului român să asigure reintrarea în legalitate, instanţele de judecată să anuleze actele administrative fiscale emise în mod nelegal în cauzele pe care le soluţionează[16], iar organele fiscale să aplice corect dreptul în demersurile procedurale de administrare fiscală, fie că este vorba de inspecţia fiscală sau restituirea sumelor încasate în contra dreptului european şi dobânzile aferente acestora.

Şi, evident, încă o cărămidă adăugată în construcţia interpretării dreptului comunitar ar trebui să reprezinte un pas suplimentar pentru ca instanţele de judecată din România să soluţioneze direct alte cauze în viitor, în care, deşi situaţia de fapt şi de drept este diferită, problemele deduse judecăţii în materia TVA gravitează în jurul conceptelor deja clarificate de Curtea de Justiţie, conform explicaţiilor de mai sus. Aceasta nu doar pentru că există şi alte cazuri în care Guvernul României a transpus eronat legislaţia europeană şi apoi a abrogat-o[17], aducându-i modificări corespunzătoare, ci şi pentru că ar fi necesară sancţionarea promptă de către acestea a oricărei tendinţe de încălcare a legislaţiei europene de către autorităţile naţionale.

Articolul a fost publicat în numărul pilot Tax Magazine

[1] Ar fi de amintit în acest context, de exemplu, Cauza Tatu (C-402/09) şi Cauza Nisipeanu (C-263/10); Cauza Irimie (C-565/11), Cauzele reunite Tulică și Plavoşin (C-249/12 şi C-250/12), Cauza Steaua Română (C-424/12).

[2]Nota de fundamentare face referire în ceea ce priveşte motivele de aprobare a actului normativ, printre altele, la „compatibilizarea legislaţiei naţionale cu legislaţia europeană, pentru a evita declanşarea procedurii de infringement având în vedere declanşarea împotriva României a primei etape a fazei precontencioase a acţiunii în constatarea neîndeplinirii obligaţiilor care îi revin în temeiul Directivei 2006/112/CE”, dar apoi la pct. 3.4., din Secţiunea

3 (denumită „Schimbările preconizate”) se arată că: Bunurile lipsă în gestiune nu se mai consideră livrări de bunuri asimilate livrărilor cu plată pentru care se colectează TVA, intrând, cu anumite excepţii, sub incidenţa prevederilor privind ajustarea deducerii. Desi dispoziţiile privind livrările către sine, pentru care se colectează TVA, si cele privind ajustările de TVA ar putea conduce, tehnic vorbind, la rezultate similare, scopul celor două dispoziţii este diferit, astfel cum arată Comisia Europeană în scrisoarea de punere în întârziere. Astfel, scopul livrărilor către sine este să asigure tratamentul egal în cazul unui operator economic care retrage bunuri din activele activităţii economice pentru a le utiliza în alte scopuri decât activitatea economică sau care le transferă cu titlu gratuit spre utilizare în scopuri legate sau nu de activitatea economică, în timp ce ajustarea dreptului de deducere este concepută pentru a asigura o mai mare precizie a deducerilor si implicit caracterul neutru al TVA, rezultatul fiind acela că operaşiunile efectuate într-o etapă anterioară continuă să dea nastere dreptului de deducere numai în măsura în care sunt folosite pentru livrări supuse TVA”.

[3]Din această perspectivă, trebuie menţionat că plângerile penale depuse de către societăţile de leasing au condus la înregistrarea bunurilor în baza de date a poliţiei, iar în ipoteza în care din întâmplare autovehiculele sunt oprite în trafic pentru varii alte motive şi se face în acelaşi timp şi identificarea lor în aceste baze de date, sunt apoi imobilizate, sechestrate şi transportate spre depozitare în locuri speciale, până la momentul soluţionării laturii civile aferente cauzei penale. Inutil de spus că asemenea demersuri sunt extrem de lungi în timp, inclusiv faţă de perioada necesară cauzelor penale ocazionate de plângerile depuse.

[4] Într-o primă etapă a fost invocată ca bază legală de impozitare în inspecţiile fiscale instituţia „ajustării” TVA-ului (art. 149 C.fisc.), dar apoi s-a renunţat la ea, fiind

preferată soluţia „livrării de bunuri” asimilate. Această practică a autorităţilor fiscale a făcut ca în corespondenţa purtată de Comisia Europeană cu Guvernul României cu privire la situaţia bunurilor nereposedate din contractele de leasing financiar să apară şi referinţa la art. 184-186 din Directiva TVA referitoare la ajustarea deducerilor (pct. 7 din Hotărâre). O referinţă la acest text legal se regăseşte şi în întrebarea preliminară înaintată de către Curtea de Apel Bucureşti în Cauza BCR Leasing, dar cum în speţă nu s-a ridicat în drept problema ajustării (nefiind făcută referinţă în Hotărâre la textele din legislaţia română aferentă), Curtea de Justiţie a Uniunii Europene precizează în mod corespunzător că toate considerentele expuse în privinţa livrării către sine în Hotărârea pronunţată nu au relevanţă asupra chestiunii regularizării (pct. 32). În alte cuvinte, considerentele expuse cu privire la livrarea către sine nu vor putea fi folosite cu privire la chestiunea regularizării, care este guvernată de condiţiile specifice ale textului corespunzător din Directiva TVA, care, nefiind ridicate spre interpretarea Curţii Europene, întrucât nu erau incidente legal în soluţionarea cauzei, nu a fost oferită vreo soluţie în privinţa lor, ştiut fiind că instanţa europeană nu oferă interpretări ale dreptului european decât în măsura în care sunt incidente în soluţionarea cauzei, nu însă şi pentru situaţii de ordin ipotetic şi teoretic.

[5] ANAF nu ţinea cont, de exemplu, de dispoziţiile Ordinului BNR nr. 13/2008 privind reglementările contabile conforme cu directivele europene, aplicabile instituţiilor de credit, instituţiilor financiare nebancare şi Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, modificat și completat de Ordinul BNR nr. 26/2010.Astfel, conform pct. 320 alin. (1) din acest ordin, bunurile date în leasing financiar se înscriu în contabilitatea utilizatorului pe durata contractului. Apoi, pentru a fi lipsă din gestiunea societăţilor de leasing, bunurile ar fi trebuit în prealabil să intre în gestiunea sa, ceea ce în cazul leasing financiar nu se poate produce în

lipsa unui document justificativ, cum ar fi proces-verbal de predare-primire, procesul-verbal de sechestrare bun mobil încheiat de executor judecătoresc şi documentaţia subsecventă de predare a acestuia către proprietarul societate de leasing etc. În plus, ANAF a invocat că bunurile nu mai există fizic din faptul că nu au fost recuperate de către societăţile de leasing, deşi nu exista vreo probă în acest sens, o asemenea prezumţie simplă fiind una vădit eronată (a se vedea, pentru comentarii suplimentare pe tărâm probator, D. Dascălu, Tratat de contencios fiscal, Ed. Hamanagiu, Bucureşti, 2014, p. 356-357) şi chiar contrazisă de recuperarea în timp a bunurilor. Iar exemplele pot desigur continua.

[6] Merită citată o adresă emisă de Direcţia de specialitate din MFP în atenţia organului central de soluţionare a contestaţiilor, care atrage în mod special atenţia prin exprimarea sa eliptică şi fără nicio logică juridică: „Având în vedere că regimul operaţiunilor de leasing din punct de vedere al taxei pe valoare adăugată, diferă de regimul contabil [sic – n.n., D.D.], în cazul TVA fiind relevantă proprietatea juridică asupra bunurilor [sic – n.n., D.D.], care rămâne la locatar pe toata perioada derulării contractelor de leasing […], bunurile sunt considerate lipsă în gestiunea locatorului, la expirarea termenului limită prevăzut în contract pentru restituirea bunului de către utilizator, ceea ce determină o livrare către sine, conform art. 128 alin. (3) lit. d) din Codul fiscal”.

[7]A se vedea pct. E alin. (2) şi (9) din H.G. nr. 150/2011 de modificare a H.G. nr. 44/2004 de aprobare a Normelor Metodologice la Codul fiscal.

[8] A se vedea D. Dascălu, Tratat…, p. 357, nota de subsol 1072.

[9]A se vedea P. Craig, G. De Burca,Dreptul Uniunii Europene. Comentarii, jurisprudenţă şi doctrină, Ed. IV, traducere în limba română, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2009, p. 577-580 şi

jurisprudenţa europeană acolo citată.

[10]A se vedea O.G. nr. 15/2012 (M.Of. nr. 629 din 29 august 2012), intrată în vigoare de la 01.01.2013.

[11] A se vedea în această privinţă, de exemplu, comentariile pe care le-am expus în privinţa poziţiei Guvernului în Cauza Steaua Română (C-424/2012) într-o lucrare anterioară (D. Dascălu, Tratat…, p. 791-792, nota de subsol 2600).

[12] A se vedea unele comentarii expuse în aceeaşi lucrare mai sus citată cu privire la dezbaterea cauzelor din materia fiscală în practica instanţelor noastră de judecată –D. Dascălu, Tratat…, p. 674-675.

[13] Este vorba despre o dezbatere în formă scrisă, căci cauza a fost soluţionată fără audieri şi fără concluziile Avocatului General.

[14] Art. 18 din Directiva TVA este considerat ca neaplicabil în cauză, de către toate părţile litigiului ce au prezentat observaţii în faţa Curţii de Justiţie, el fiind invocat tocmai pentru a acoperi toate situaţiile de livrare către sine care ar fi trebuit sau putut a fi transpuse în legislaţia naţională, iar instanţa europeană reţine de asemenea în Hotărâre inaplicabilitatea sa (pct. 28-31).

[15] Această chestiune este similară cu cea a furtului de bunuri, invocată de către Comisie atât în corespondenţa purtată cu Guvernul României în procedura de infringement, cât şi în observaţiile formulate în faţa Curţii Europene de Justiţie. Astfel, bazându-se pe hotărârea Curţii de Justiţie din Cauza C-435/03 British American Tobacco International Ltd (pct. 32, 35, 42), Comisia Europeană a reliefat faptul că utilizatorii din contractele de leasing ce se află mai departe în folosinţa bunului ulterior rezilierii, întrucât de rea-credinţă fiind refuză să le restituie proprietatului, se află în aceeaşi situaţie cu proprietarul păgubit de hoţi, despre care nu se poate afirma că ar fi făcut o livrare de bunuri,

întrucât lipsea tocmai elementul volitional care să reprezinte transferul bunului către hoţ, pentru ca acesta să se bucure de el ca şi un proprietar, cerinţa esenţială pentru ca o livrare de bunuri să se producă.

[16]De altfel, la momentul soluţionării Cauzei BCR Leasing exista deja o soluţie în sensul anulării impunerii suplimentare stabilite în sarcina unei societăţi de leasing pe tărâmul livrării către sine, dându-se prevalenţă dreptului comunitar (irevocabilă prin respingerea de către instanţa supremă a recursului ANAF), dar şi o soluţie pronunţată de instanţa supremă, în care se reţinuse aparenţa de nelegalitate a impunerii pentru un alt contribuabil. Ar fi interesant de precizat că în ambele cazuri a apărut ca extrem de relevantă pentru instanţele de judecată abrogarea legii naţionale pentru raţiuni de evitare a procedurii de infringement.

[17]A se vedea, de exemplu, ipoteza reglementărilor naţionale aplicabile prestărilor de servicii asimilate.

Dificultăţi de interpretare şi aplicare a regimului de TVA pentru bunurile second hand

Luisiana Dobrinescu,

Avocat, Managing partner Dobrinescu Dobrev SCA

Complexitatea reglementărilor în materia taxei pe valoarea adăugată provoacă deseori victime. Un astfel de exemplu este cel al bunurilor second hand, al căror regim fiscal derogatoriu este reglementat distinct de art. 152^2 C.fisc., care transpune în legislaţia românească dispoziţiile art. 331 şi urm. din Directiva 2006/112/CE.

La prima vedere, acest regim fiscal se doreşte a fi unul mai simplu, dedicat unei industrii în care clienţii sunt de cele mai multe ori consumatori finali. Cum diavolul stă ascuns în detalii, cei implicaţi în comerţul cu bunuri second hand cad de cel mai mult pradă capcanelor legislative.

Am asistat de curând un comerciant de maşini second hand, care nu numai că se declara foarte surprins de ce implică în realitate acest regim second hand, dar se jura de mama focului că niciun coleg de-al lui de breaslă nu aplică aşa ceva!

În teorie…

Regimul fiscal special aplicabil bunurilor second hand reglementat de art. 152^2 C.fisc. presupune ca persoana impozabilă să aplice TVA doar pe marja de profit, nu pe întreaga valoare a bunului vândut. Regimul special se aplică intermediarilor, care, în cursul exercitării activităţii lor economice, achiziţionează (intern, intracomuniar sau prin import) bunuri, pe care le revând.

Acest regim fiscal derogatoriu a fost instituit în vederea eliminării riscului dublei impuneri în condiţiile în care un cumpărător revânzător nu are posibilitatea de a deduce TVA-ul aferent achiziţiei.

Practic, regimul special al bunurilor second hand fiscal presupune colectarea TVA de către cumpărătorul revânzător doar la marja de profit aplicată revânzării bunului respectiv, în

condiţiile în care **nu îşi exercită dreptul de deducere al TVA** aferent achiziţiei respectivului bun, datorită faptului că:

– a achiziţionat bunul de la o persoană neimpozabilă sau de la o mică întreprindere;

– a achiziţionat bunul în regim de scutire de TVA, acesta fiind anterior utilizat de vânzător în activităţi scutite fără drept de deducere (de exemplu, un cazinou);

– a achiziţionat bunul de la o persoană impozabilă care aplica la rândul său regimul special al bunurilor second hand şi care, în consecinţă, a emis o factură cu TVA inclus, fără drept de deducere.

Ratio legis

Astfel cum reiese din considerentul 51 al Directivei 2006/112, obiectivul regimului marjei este evitarea dublei impozitări și a denaturării concurenței dintre persoanele impozabile în domeniul bunurilor second hand. Impozitarea la întregul preț a livrării unui bun second hand de către un comerciant persoană impozabilă, în condițiile în care prețul la care acesta din urmă a dobândit bunul încorporează valoarea TVA-ului care a fost achitat în amonte și pe care nici furnizorul său, nici comerciantul persoană impozabilă nu a fost în măsură să îl deducă, ar determina o asemenea dublă impozitare.

Fiind un regim derogatoriu de la regimul general de TVA reglementat de Directiva 2006/112, acesta se aplică în mod excepţional şi numai în măsura necesară pentru atingerea obiectivuluisău.

Imposibilitatea deducerii TVA în amonte trebuie să fie însă legală, nu convenţională (sau opţională). Cu alte cuvinte, faptul că o persoană nu şi-a exercitat dreptul de deducere la achiziţia unui bun (datorită lipsei facturii sau prin voinţa sa) nu dă dreptul la aplicarea regimului fiscal al marjei de profit pe bunurile second hand!

Cele mai frecvente erori de interpretare şi aplicare. Jurisprudenţă

Merită reţinut că achiziţia bunului în regim de scutire de TVA sau în taxare inversă nu dă dreptul aplicării regimului special. De altfel, aceasta a fost şi capcana în care a căzut clientul meu, comerciant de maşini second hand din alte State Membre al Uniunii Europene.

Ştiind că achiziţionase maşinile din Germania fără a plăti TVA german, de la dealeri auto specializaţi în maşini second hand, acesta a considerând că este îndreptăţit să aplice TVA la marja de profit.

Pentru a nu cădea într-o capcană similară, este imperios necesar să verificaţi înscrierea regimului special de impozitare pe factura primită de la furnizor.

Citeste articolul integral in numarul pilot Tax Magazine

Creditul bancar în tendinţă descrescătoare, în timp ce fondurile europene cresc în opţiunile de finanţare ale antreprenorilor

- **Procentul firmelor româneşti cărora le-a fost refuzată cererea de finanţare este în scădere cu 6 puncte procentuale faţă de anul trecut**
- **Perspective negative de finanţare în contextul evoluţiei**

macroeconomice din 2014, din punctul de vedere al antreprenorilor

- **Cele mai multe companii nu şi-au schimbat finanţatorul în ultimii doi ani**
- **70% dintre antreprenori monitorizează în mod curent gradul de îndatorare**
- **Calitatea planului de afaceri – cel mai important factor în obţinerea finanţării**

Procentul firmelor româneşti cărora le-a fost refuzată cererea de finanţare este în scădere cu 6 puncte procentuale faţă de anul trecut, conform studiului EY – Accesul antreprenorilor români la finanțare, ceea ce dă un semnal pozitiv antreprenorilor şi companiilor antreprenoriale în căutare de finanţare.

Această a doua ediţie a studiului analizează percepţiile a 125 antreprenori asupra mediului de finanţare din România, 56% dintre ei deţinând companii cu o cifră de afaceri mai mică de 1 milion EUR, 23% cu o cifră de afaceri între 1-15 milioane EUR şi 21% de peste 15 milioane EUR. Majoritatea celor 125 de respondenţi sunt antreprenori tineri, sub vârsta de 40 de ani.

Peste jumătate din firmele româneşti finanţate au declarat că au primit cea mai recentă rundă de finanţare în ultimul an, în timp ce ponderea celor care au obţinut ultima finanţare cu mai mult de patru ani în urmă a scăzut cu 3 puncte procentuale. Aşadar, firmele încep să îşi finanţeze în mod accelerat nevoile de business, pe măsură ce mediul de finanţare şi investiţii se îmbunătăţeşte.

Finanţările pentru investiţii în creştere spectaculoasă

Cele mai multe dintre finanţările obţinute de antreprenori au avut ca destinaţie investiţiile, depăşind 60% din total şi înregistrând o creştere spectaculoasă faţă de anul trecut, de aproape 20 puncte procentuale.

Perspective negative de finanţare în contextul evoluţiei

macroeconomice din 2014

Antreprenorii români nu sunt foarte optimişti în privinţa perspectivelor de acces la finanţare în perioada următoare. Peste jumătate dintre antreprenorii care au răspuns chestionarului consideră că evoluţia economiei din 2014 nu va avea un efect pozitiv asupra accesului la finanţare.

Creditul bancar în tendinţă descrescătoare, în timp ce fondurile europene cresc în opţiunile de finanţare

Creditul bancar rămâne pe mai departe cea mai importantă sursă de finanţare pentru antreprenori, dar tendinţa este descrescătoare (-10 puncte procentuale), scăzând sub 50% din preferinţe.

Cea de-a doua sursă importantă de finanţare luată în calcul de antreprenori e reprezentată de fondurile europene, a căror pondere aproape s-a dublat în preferinţe faţă de anul trecut, ajungând la 26%.

Ajutoarele de stat reprezintă într-o măsură foarte mică (1%) o opţiune pentru finanţarea proiectelor antreprenoriale, în ciuda eforturilor statului român de implementare a diverselor scheme de ajutor.

Relaţia antreprenor – finanţator

Cele mai multe companii nu şi-au schimbat finanţatorul în ultimii doi ani, ceea ce denotă fie lipsa de opţiuni, fie faptul că sunt mulţumite cu termenii finanţării obţinute. Antreprenorul care şi-a schimbat de cele mai multe ori finanţatorul dintre respondenţii la chestionar a declarat că a făcut această schimbare de nu mai puţin de 8 ori în ultimii doi ani.

În medie, antreprenorul român discută cu finanţatorul o dată la 10 zile, dar există şi antreprenori care se consultă în fiecare zi cu acesta, fie că este vorba de bancă, fond de

investiţii, angel investor sau alt tip de investitor.

70% dintre antreprenori monitorizează în mod curent gradul de îndatorare

În 20% dintre companiile antreprenoriale incluse în studiu, această sarcină este preluată de o altă persoană din companie,în 9% nu se monitorizează gradul de îndatorare, în timp ce doar 1% declară că nu ştiu cum ar putea monitoriza acest indicator.

Sectoare atractive

În privinţa uşurinţei de a atrage finanţare, antreprenorii consideră că sectorul IT ocupă, pe mai departe, primul loc, înregistrând însă o scădere abruptă comparativ cu răspunsurile de anul trecut, de la 39% în 2013, la doar 25% în 2014. Alte sectoare luate în calcul – agricultura, energia verde şi producţia, sunt toate percepute în creştere în privinţa atractivităţii pentru finanţatori.

Calitatea planului de afaceri – cel mai important factor în obţinerea finanţării

Pentru cei mai mulţi dintre antreprenori, calitatea business plan-ului rămâne, ca şi la ediţia trecută a studiului, cel mai important factor în obţinerea finanţării.

Ideea de business rămâne pe ultimul loc în ordinea importanţei, dar înregistrează cea mai accelerată creştere, cu 5 puncte procentuale, atingând 14%. Între cele două extreme se situează calitatea echipei şi experienţa anterioară de business, istoricul financiar şi calitatea garanţiilor.

Independenţa în deciziile de business

Factorul decisiv pentru antreprenori în alegerea ofertei de finanţare îl reprezintă, ca şi anul trecut, păstrarea independenţei în deciziile de business (36% dintre respondenţi), urmat de costurile cele mai mici (23%) şi de

calitatea garanţiilor (17%).

****

Despre studiu

A doua ediţie a studiului *Accesul antreprenorilor români la finanţare* analizează percepţiile a 125 antreprenori asupra mediului de finanţare din România, 56% dintre ei deţinând companii cu o cifră de afaceri mai mică de 1 milion EUR, 23% cu o cifră de afaceri între 1-15 milioane EUR şi 21% de peste 15 milioane EUR. Majoritatea celor 125 de respondenţi sunt antreprenori tineri, sub vârsta de 40 de ani.

****

Despre EY România

EY este una dintre cele mai mari firme de servicii profesionale la nivel global, cu 175.000 de angajaţi în 728 de birouri din 150 de ţări şi venituri de aproximativ 25,8 miliarde de USD în anul fiscal încheiat la 30 iunie 2013. Reţeaua noastră este cea mai integrată la nivel global, iar resursele din cadrul acesteia ne ajută să le oferim clienţilor servicii prin care să beneficieze de oportunităţile din întreaga lume. În România, EY este unul dintre liderii de pe piaţa serviciilor profesionale încă de la înfiinţare, în anul 1992. Cei peste 500 angajaţi din România şi Republica Moldova furnizează servicii integrate de audit, asistenţă fiscală, asistenţă în tranzacţii şi servicii de asistenţă în afaceri către companii multinaţionale şi locale. Avem birouri în Bucureşti, Cluj-Napoca, Timişoara, Iaşi şi Chişinău. De la 1 iulie 2013, Ernst & Young a devenit EY, logo-ul s-a schimbat pentru a răspunde acestei modificări, iar noul tagline al companiei este „Building a better working world”. Această redefinire a identităţii vizuale vine să reflecte noua strategie a companiei, Vision 2020. Pentru mai multe informaţii, vizitaţi pagina noastră de internet: www.ey.com.

Avocații Biriș Goran au câştigat irevocabil împotriva A.A.A.S. în cazul Aversa

Biriș Goran, în calitate de reprezentant convenţional principal al Aversa Manufacturing SRL, a câştigat irevocabil împotriva Autorității pentru Administrarea Activelor Statului (A.A.A.S.) în litigiul demarat de A.A.A.S. referitor la pretinsa nelegalitate a adjudecării bunurilor Aversa S.A. în cadrul licitației din 11 septembrie 2013.

Deşi în primă instanţă Tribunalul Bucureşti a respins apărările Aversa Manufacturing cu privire la tardivitatea contestaţiei A.A.A.S. şi a judecat litigiul pe fond, în data de 22 aprilie, Curtea de Apel Bucureşti a admis recursul Aversa Manufacturing şi a constatat că A.A.A.S. a formulat tardiv contestaţia împotriva procesului verbal de adjudecare a bunurilor Aversa SA. Prin aceeaşi Decizie, Curtea de Apel Bucureşti a respins şi recursul A.A.A.S. cu privire la fondul litigiului şi a obligat A.A.A.S. la plata cheltuielilor de judecată către Aversa Manufacturing SRL. Decizia pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti este irevocabilă.

Litigiul a început când A.A.A.S. a contestat în instanţă vânzarea activelor deținute de Aversa SA (în faliment) în cadrul licitației publice organizate la data de 11 septembrie 2013, către clientul Biriș Goran, Aversa Manufacturing S.R.L. (membră a grupului Benevo). Această contestaţie a fost însă formulată tardiv, chestiune invocată de către avocaţii Biriş Goran şi în faţa Tribunalului Bucureşti. În data de 28.11.2013 Tribunalul Bucureşti a respins apărările Aversa Manufacturing cu privire la tardivitate şi a judecat litigiul pe fond. In

data de 17 aprilie 2014, Tribunalul București a respins contestaţia A.A.A.S., constatând că vânzarea activelor Aversa SA s-a realizat cu respectarea tuturor cerințelor legale.

Litigiul a ajuns în recurs la Curtea de Apel Bucureşti, care soluţionând ambele recursuri declarate, a admis recursul Aversa Manufacturing şi a constatat că A.A.A.S. nu şi-a exercitat contestaţia în termenul prevăzut de lege. Recursul formulat de A.A.A.S. a fost respins ca neîntemeiat şi instituţia obligată la plata tuturor cheltuielilor de judecată suportate de Aversa Manufacturing.

Raluca Năstase, avocatul coordonator al tranzacţiei și partener în cadrul Biriș Goran, adaugă: „Suntem încântați că am obținut și acest succes, atât la nivelul fondului cât și din punct de vedere procedural, pentru clientul nostru și pentru acest proiect de succes, care, la un an după privatizare, a crescut la 251 salariați iar pentru următorul an are în plan investiții semnificative precum și crearea unor noi locuri de munca.”

Echipa Biriș Goran coordonată de avocatul partener Raluca Nastase, a fost formată din Victor Constantinescu (co-managing partner), Mihai Nușcă (Partener și Coordonator al Practicii de Litigii) și avocatul colaborator Andra Șurariu, şi, împreună cu ceilalți membri ai echipei, a fost asistată de alte firme de avocatură. În plus față de asistența în instanță, Biriș Goran a oferit Aversa Manufacturing consultanță cu privire la toate aspectele tranzacției – de la aspecte specifice procedurii de insolvență la aspecte de dreptul muncii, drept societar și real estate.

*****

Despre Biriş Goran
Societatea de avocatură Biriş Goran a fost înfiinţată în 2006 de către patru avocaţi cu o vastă experienţă internaţională. În scurt timp, Biriș Goran a devenit consultantul unor

importanţi investitori internaţionali şi întreprinzători locali și a fost inclusă printre firmele de avocatură de top din România, în ghidurile juridice anuale Chambers Europe și Legal 500.

Cu o echipă formată din peste 30 de avocaţi şi consultanţi fiscali, Biriş Goran oferă o gamă largă de servicii juridice concentrându-şi practica asupra unor domenii precum: taxele, tranzacţiile imobiliare, dreptul societar, fuziuni şi achiziţii, dreptul concurenţei, finanţări, litigii, insolvenţă, energie, dreptul proprietăţii intelectuale, IT şi media.

Raportarea financiară integrată poate îmbunătăţi analiza profesioniştilor în investiţii

80% dintre profesioniştii în investiţii sunt de acord că percepţia lor asupra calităţii managementului este afectată de calitatea rapoartelor companiei. Aproape două treimi dintre profesioniştii în investiţii (63%) afirmă că, în funcţie de calitatea raportărilor, acestea pot avea un impact financiar direct asupra costului de finanţare pentru companii.

Acestea sunt doar câteva dintre concluziile unui sondajul global realizat de PwC în rândul a 85 de profesionişti în investiţii din întreaga lume despre utilitatea rapoartelor companiilor şi a zonelor de raportare pe care echipele de management le pot îmbunătăţi.

Alte concluzii care se desprind din acest sondaj:

- 82% dintre respondenţi declară că informaţia prezentată clar şi concis, le dă mai multă încredere în analiza pe care o produc.
- Explicarea modelului de afaceri este o parte importantă a raportărilor financiare de bună calitate. 70% dintre profesionişti în investiţii doresc în primul rând ca explicaţiile referitoare la modelul de afaceri să se concentreze asupra modului în care compania generează lichidităţi, respectiv valoare care se va transforma în timp în lichidităţi.
- 80% dintre profesionişti în investiţii au afirmat că, pentru ca explicaţia modelului de afaceri al companiei să fie relevantă, aceasta trebuie să fie legată de strategia sa generală de afaceri.
- Doar 14% dintre profesionişti în investiţii sunt de părere că firmele fac publice suficiente informaţii despre planurile lor strategice de viitor pentru ca ei să se simtă confortabil atunci când emit recomandări.
- Există o serie de „lipsuri de eficacitate” în raportările privind riscurile cheie ale modelului de afaceri. Profesionişti în investiţii vor să ştie cum sunt gestionate sau reduse aceste riscuri. Cu toate acestea, chiar dacă înţelegerea punctului de vedere al managementului asupra potenţialelor riscuri şi a strategiei de reducere al acestora este importantă, prea multe informaţii primite sub forma unor formulări standard pot sta în calea acestei înţelegeri.
- Profesionişti în investiţii doresc să vadă legătura dintre diferitele elemente din raportările companiei. 87% consideră că legăturile clare dintre ţintele strategice ale companiei, riscurile, indicatorii cheie de performanţă (*KPI*) şi situaţia financiară sunt utile în analiză.

„Raportul anual rămâne un document important, nu doar pentru informaţia financiară oferită, dar şi pentru relaţia dintre elementele de guvernanţă corporatistă şi cele de mediu, respectiv subiectele legate de capitalul social şi uman. De asemenea, este relevant pentru explicarea strategiei, a riscurilor şi a oportunităţilor. Gradul de cuprindere şi de încredere pe care îl prezintă informaţiile incluse în raportul anual se numără printre calităţile sale principale. 91% dintre profesioniştii în investiţii spun că, de regulă, ei urmăresc rapoartele anuale ale companiilor care îi interesează", a declarat Mircea Bozga, Partener, Servicii de Audit, PwC România.

Despre raport:

Pentru a vizualiza acest raport, vă rugăm să accesaţi pagina de Internet pwc.com/corporatereporting

Despre raportarea integrată – Raportarea integrată este un proces în urma căruia rezultă o comunicare periodică, un raport integrat care urmăreşte valoarea creată de companie de-a lungul timpului. La baza acestei raportări integrată stă o viziune cuprinzătoare asupra strategiei şi performanţei organizaţiei, atât din punct de vedere financiar, cât şi într-un plan mai larg. Un raport integrat este o comunicare concisă asupra modului în care strategia organizaţiei, guvernanţa ei corporatistă, performanţa şi perspectivele duc la crearea de valoare pe termen scurt, mediu şi lung.

EY este angajatorul numărul 1 în servicii profesionale în clasamentul World’s Most Attractive Employer

EY este cel mai atractiv angajator din lume în domeniul serviciilor profesionale, conform clasamentului *World’s Most Attractive Employer,* realizat anual de Universum.

De asemenea, pentru al doilea an consecutiv, EY se clasează pe locul al doilea în clasamentul general, imediat după Google.

*World’s Most Attractive Employer*este un studiu global anual realizat în rândul studenților cu specializări de business de la universităţi de top din cele mai importante 12 economii ale lumii după PIB.

„Este foarte evident faptul că EY înțelege, cu adevărat, ce-și doresc oamenii talentați care vor să-și construiască o carieră de succes. Cu o comunicare coerentă și activă la nivel global, prin mesaje care își găsesc rezonanța în grupurile de talente vizate, nu sunt surprins să văd că EYse situează pe primul loc ca angajator în industria de servicii profesionale și pe locul al doilea în clasamentul generalWorld’s Most Attractive Employer 2014, în preferințele studenților cu specializări de business”, a declarat Petter Nylander, CEO al Universum.

*“Scopul nostru, al EY, este de a construi un mediu de lucru mai bun pentru cei 190.000 de angajați. Ne-am angajat să investim în oameni extraordinari și să formăm lideri care pot construi cele mai performante echipe peste tot în lume. Vom continua să construim un brand puternic prin oamenii noștri și este o onoare, din nou, să ne aflăm pe o poziție atât de înaltă în acest clasament”,*Mark Weinberger, Președinte și CEO, EY.

„Vom continua să se concentrăm permanent pe atragerea și formarea de viitori lideriși de a deveni, astfel, cel mai atractiv angajator din lume”, Nancy Altobello, Global Vice Chair – Talent, EY.

“Deși reușita EY Global de a fi pentru al doilea an consecutiv cea mai dorită companie după Google și prima ca firmă preferată de servicii profesionale nu include încă România, rezultatele vin cu siguranță din ceea ce eu văd, în fiecare zi, în compania noastră. Pasiunea pentru munca în domeniul auditului și consultanței și viziunea atât de convingătoare de a construi o lume care să funcționeze mai bine sunt atât de puternice încât nu ai cum să rămâi indiferent atât ca angajat cât și ca potențial angajat al EY. Interacțiunile noastre cu studenții au avut, de regulă, efectul pe care îl vedem în rezultatele studiului, acela de a-i inspira să aleagă EY”, spune Andreea Mihnea, Director HR, EY România.

Proiect de ordin privind procedura de transmitere a informațiilor cu privire la impozitele pe onorariul avocaţilor şi notarilor publici

Ministerul Finanțelor Publice a publicat pe site, la rubrica Transparență decizională, proiectul de ordin care

reglementează Procedura de predare-primire a informaţiilor transmise de către unitatea administrativ-teritorială beneficiară a sumelor încasate în contul bugetului local „Impozit pe onorariul avocaților și notarilor publici” către organul fiscal competent în administrarea contribuabililor din subordinea ANAF.

Potrivit Ordonanţei de Urgenţă nr.40/2014, plăţile efectuate în contul de venituri al bugetului local aferente perioadei 16 iulie 2009 – 15 februarie 2013 pentru impozitul pe onorariul avocaţilor şi notarilor publici pot stinge obligaţiile fiscale înregistrate în evidenţele ANAF, datorate de către aceşti contribuabili pentru venitul din activitatea independentă respectivă, fără ca pentru această perioadă să plătească dobânzi şi penalităţi de întârziere.

Pentru implementarea acestor prevederi, a fost elaborat de către Ministerul Finanțelor Publice, ministrul delegat pentru Buget și Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice proiectul de ordin comun care reglementează Procedura de predare-primire a informaţiilor transmise de către unitatea administrativ-teritorială beneficiară a sumelor încasate în contul bugetului local.

Proiectul de ordin comun stabilește, de asemenea, și procedura necesară pentru stingerea obligațiilor fiscale înregistrate în evidența ANAF ca fiind datorate de avocaţi, notari publici şi executori judecătoreşti pentru venitul din activitatea independentă respectivă. Stingerea obligațiilor fiscale se face în limita sumei plătite de contribuabilii menționați mai sus în contul bugetului local, pentru perioada 16 iulie 2009 – 15 februarie 2013, conform Legii 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Conform Procedurii, unitatea administrativ-teritorială care a încasat sumele reprezentând impozit pe onorariul avocaţilor şi notarilor publici transmite organului fiscal competent în administrarea contribuabilului, din subordinea ANAF, în

evidenţele cărora sunt înregistrate obligaţiile fiscale datorate la bugetul de stat de contribuabilii care au efectuat plăţi în contul de venituri al bugetului local, „Situaţia privind sumele încasate în contul 21.03.02.17 Impozit pe onorariul avocaţilor şi notarilor publici”. Cu sumele astfel comunicate, organul fiscal stinge obligaţiile fiscale înregistrate în evidențele ANAF ca fiind datorate pentru venitul din activitatea independentă respectivă la bugetul de stat, în conformitate cu prevederile art.V din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr.40/2014.

MFP va analiza observaţiile şi propunerile care vor fi înaintate pe marginea proiectului de Ordin comun, în procesul de consultare publică.

Sursa: www.mfinante.ro